

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad st-lčino odvolání z rozhodnutí okresního úřadu ve Svalavě z 15. března 1930, jímž stanovena byla procentuální výše příspěvků interestů pro vicinální silnici H.—P., jednak jako nepřipustné, jednak jako neodůvodněné. V důvodech se praví: »Při komisionelním jednání dne 5. února 1930, jež se konalo za účelem vyslechnutí všech zájemníků a projednání všech přednesených námitek, týkajících se stanovení zájemního poměru na předmětné silnici, bylo docíleno mezi zástupci všech interestů naprosté dohody, a přítomní zájemníci při podepisování příslušného protokolu, tedy po prohlášení ujednané dohody se výslovně vzdali práva podati odvolání proti příspěvkovému klíči dohodou stanovenému. Jest proto podané odvolání do stanoveného klíče ve smyslu § 74 (2) vl. nař. č. 8/28 nepřipustno. Avšak odvolání toto jest také po stránce věcné neodůvodněno. Jest sice pravdou, že odvolatelka neužívá vicinálky v celé délce, ale jest také pravdou, že vymezením 200 kubických metrů surového dřeva vzhledem k tíži syrového materiálu a hlavně po nesjízdné lesní cestě, zejména při všeobecném používání vozů s uzoučkými ráfy, které se silně boří do půdy a ji rozrývají, zničila společně s firmou M., majitelkou kamenolomu v S. úsek od km 0.0050 km 1.00 kde nejvíce poškodily most v km 0.850 o světlosti 6 m. Most ten musí býti nyní nově postaven nákladem 44.480 Kč, kterýžto obnos byl již vzat do rozpočtu pro rok 1930. Vzhledem k tomu bylo nutno příspěvek odvolatelky zvýšiti z 8% na 10%.

Maje rozhodovati o stížnosti, podané do tohoto rozhodnutí, musil si nss nejprv ujasniti jeho obsah.

Přes to, že podle své stylisace se nař. rozhodnutí jeví jako jeden judikátní výrok, opřený o dva zamítavé důvody, obsahuje ve své podstatě dva samostatné výroky: výrok, jímž se odvolání odmítá jako nepřipustné, a výrok, jímž se zamítá z důvodů věcných. Takovéto dva výroky vedle sebe nemohou obstáti, neboť bylo-li odvolání nepřipustné a z tohoto důvodu odmítnuto, nebylo již místa pro jakékoli rozhodování ve věci samé; nelze totiž logicky v témže sporu rozhodnutí ve věci odeprítí a přes toto odeprění zároveň skutečně ve věci rozhodnouti. Dlužno proto uznati, že nař. rozhodnutí obsahuje v sobě vnitřní rozpor, zneumožňující zjistiti skutečné právní stanovisko žal. úřadu. Vydav takovýto výrok, porušil žal. úřad podstatné formy řízení, a proto bylo rozhodnutí to zrušiti ve smyslu § 6 zák. o ss.

Č. 10.426.

P o z e m k o v á r e f o r m a: * Teprve knihovním oddělením nemovitosti od posavadního tělesa knihovního nabývá nemovitost právní samostatnosti podle § 3 a) zák. zák.

(Nález ze dne 18. března 1933 č. 2455.)

P r e j u d i k a t u r a: srov. Boh. A 3120/24, 3202/24, 6043/26, 6160/26; 3541/24; 4104/24, 6650/27.

V ě c: Firma »Š.-ský cukrovar a rafineria úč. spol.« v Š. proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) o vrácení poplatku podle § 61 zák. příd.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem z 1. září 1920 udělil stpů zásadní souhlas k prodeji 70 kat. jiter 1252 sáhů pozemků t.-ských, uvedených ve smlouvě z 3. června 1920, mimo jiné i s podmínkou, že nemovitosti ty zůstanou i nadále zabrány státem, a že bude do 14 dnů podle § 61 příd. zák. zaplacen 10% ceny tržové v obnose 50.000 Kč; když poplatek ten byl zaplacen, byla smlouva tržová dne 19. října 1920 opatřena schvalovací doložkou.

Podáním z 18. října 1928 oznámil stěžující si cukrovar stpů-u, že vyměření poplatku stalo se protizákonně proto, že: 1. smlouva byla schválena s podmínkou, že nemovitosti prodané zůstanou dále zabrány, takže zcizení poplatku nepodléhalo, a 2. že prodaná nemovitost byla výměrem ze 17. prosince 1926 vyloučena ze záboru podle § 3 a) zák. zák., takže poplatku tomu jako vyloučená ze záboru již ex tunc nepodléhala, a žádal, aby byl tento poplatek i s úroky ode dne zaplacení vrácen.

Výměrem z 26. listopadu 1928 stpů žádosti té nevyhověl proto, že zaplacení tohoto poplatku bylo podmínkou udělení souhlasu. Rozhodnutí o tomto souhlasu stalo se již pravoplatným. Žádost o vrácení poplatku obsahuje tedy v sobě žádost o obnovu řízení, avšak žádost ta je zřejmě opožděná, poněvadž žádost takovou možno podati jen ve lhůtě vl. nař. č. 8/28, předepsané § 87, a lhůta ta již dávno uplynula.

Nálezem z 11. ledna 1930 č. 413 zrušil nss toto rozhodnutí pro nezákonnost; v důvodech vyslovil především, že námitka stížnosti, že poplatek podle § 61 zák. příd. nesměl býti uložen, ježto prodávaná půda nebyla propuštěna ze záboru, jest bezdůvodná, poněvadž dotyčná podmínka zásadního souhlasu, nebyvši naříkána stížností na nss, vešla v moc práva a nelze proto uznati nezákonným, když stpů odkázal na tuto právní moc. V ostatním dospěl však nss ke zrušení nař. rozhodnutí, poněvadž v druhém důvodu v žádosti uplatněném nelze spatřovati žádost za povolení obnovy řízení a žádost zamítnouti proto, že lhůta k ní je zmeškána.

Rozhoduje znovu o podané žádosti, zamítl ji stpů opětně dnes nař. rozhodnutím.

O stížnosti uvážil nss:

Žal. úřad vyslovil v důvodech svého rozhodnutí, že nutno rozlišovati dvojí rozhodnutí stpů-u, a sice první z 1. září 1920 a druhé ze 17. prosince 1926. V době od počátku účinnosti zák. zák. až do 1. září 1920, t. j. dne vydání prvního rozhodnutí, postrádaly dotyčné nemovitosti právní samostatnosti, jsouce zapsány s jinými ještě zabranými pozemky velkostatku Ladislava H. ve vložce č. 5 pozem. knihy pro kat. území T. a nebyly tudíž, ježto třeba, aby všechny tři předpoklady § 3 a) zák. zák. současně byly splněny, ze záboru podle tohoto ustanovení vyloučeny. Schválením prodeje staly se pozemky ty součástí majetku stěžující si firmy a zůstaly podle výhrady nadále pod záborem. Zápisem do samostatné knihovny vložky č. . . nabyly teprve právní samostatnosti a vy-

loučení jich ze záboru bylo vysloveno druhým rozhodnutím ze 17. prosince 1926; rozhodnutí toto jest ovšem povahy deklaratorní a vyslovuje se jím, že nemovitosti jsou vyloučeny ze záboru ex tunc, leč okamžik ten nastal teprve splněním všech náležitostí § 3 a) zák., tedy zejména zápisem do samostatné knihovní vložky. V důsledku toho vztahují se účinky výroku o vyloučení ze záboru (druhého rozhodnutí) teprve k tomuto okamžiku a nemohou míti vlivu na úkony stpú-u, které tomu časově předcházely, t. j. na udělení souhlasu ke koupi, na předepsání a vybrání poplatku podle § 61 zák. před.

Stížnost běře v odpor především vývodu nař. rozhodnutí, pokud jimi žal. úřad dokazuje, že ony nemovitosti v době vydání zák. i vydání rozhodnutí z 1. září 1920 nemohly býti objekty podle § 3 a) zák., dovozujíc, že pro pojem právní samostatnosti se nevyžaduje zápis ve zvláštní knihovní vložce, zvláště ne na Slov. a že stačí, když jsou splněny ostatní dvě podmínky cit. § 3 a).

Námítka tato je bezdůvodná. Podle stálé judikatury nss-u musí tři předpoklady uvedené v § 3 a) zák. zák. býti v každém jednotlivém případě splněny společně (srov. Boh. A 3120/24 a 3541/24). Jak dále nss ustáleně judikuje, nelze za objekty právně samostatné ve smyslu § 3 lit. a) zák. zák. ani na Slov. a v Podk. Rusi pokládati ty objekty, které s jiným zabraným majetkem tvoří v jedné a téže knihovní vložce jedno knihovní těleso (srov. Boh. A 4104/24 a 6650/27).

Stížnost hájí dále názor, že ony nemovitosti právní samostatnosti nabyly aspoň již vydáním rozhodnutí ze dne 1. září 1920 a potírá opačný názor, který zastává nař. rozhodnutí.

Nss po té stránce uvážil toto:

Jest nesporno, že veškeré nemovitosti, jichž se týkalo rozhodnutí z 1. září 1920, byly dalším rozhodnutím ze 17. prosince 1926 ze záboru jako objekty podle § 3 lit. a) zák. zák. vyloučeny. Ježto dále žal. úřad nepopírá, že pozemky ty jsou a byly hospodářsky samostatné a nesloužily hospodaření na zabrané půdě, koncentruje se spor na otázku, kdy nabyly také právní samostatnosti. Žal. úřad má za to, že teprve tím okamžikem, když byly zapsány do samostatné vložky, což se stalo nesporně až po 1. září 1920, stížnost pak, jak uvedeno, je názoru, že nabyly právní samostatnosti již vydáním rozhodnutí ze dne 1. září 1920.

Nss sdílí názor žal. úřadu a nikoli stanovisko stížností hájené. — Tento tribunál zastává důsledně stanovisko, že právní samostatností ve smyslu § 3 lit. a) zák. zák. rozumí se právní schopnost objektu, býti ve všech relacích právního obchodu sám o sobě předmětem samostatných práv a závazků; nelze proto za objekt právně samostatný pokládati ten, který s jiným majetkem tvoří v jedné a téže vložce jedno knihovní těleso (srov. Boh. A 3120/24, 3202/24, 6043/26, 6160/26 a mnoho jiných). Podkladem pro posouzení právní samostatnosti jest tudíž knihovní stav; dokud tento není změněn a dokud tedy určitý objekt jest s jiným majetkem zapsán v jedné a téže knihovní vložce a tvoří s ním jedno knihovní těleso, nemůže tvořiti ve všech relacích předmět samostatných práv a závazků. Tím se stává teprve, když pro něj byla utvořena samostatná knihovní vložka resp. zvláštní knihovní těleso, a jest proto tento

moment pro zodpovězení otázky, kdy určitý objekt nabyt scházející dosud právní samostatnosti, jedině rozhodným.

Nelze proto shledati, že by nař. rozhodnutí, vycházející z téhož právního názoru, bylo v rozporu se zákonem a bylo proto stížnost zamítnouti pro bezdůvodnost. — — —

Č. 10.427.

Ř í z e n í s p r á v n í: * Proti výroku okresního úřadu, ukládajícímu straně donucovací pořádkovou pokutu podle § 124 spr. ř., není odvolání na zemský úřad přípustno (§ 126 odst. 4 spr. ř. č. 8/28 Sb.).

(Nález ze dne 18. března 1933 č. 4374.)

V ě c: Michal G. v P. proti zemskému úřadu v Bratislavě o pořádkovou pokutu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výměrem z 2. prosince 1929 uložil okresní úřad v Trebišově Michalu G., řím.-kat. faráři v P., na základě § 124 odst. 2 vl. nař. č. 8/28 pořádkovou pokutu 100 Kč; k tomu podotčeno, že pokuta tato má být pod následky exekuce během 15 dní zaplacená úřadu a že se v případě nedobytnosti přemění na 1denní vězení. Současně byl jmenovaný vyzván, aby sňatkové spisy Michala K. a Anny Sz. pod následky pořádkové pokuty 200 Kč bezodkladně náležitě doplnil a předložil úřadu. V důvodech uvedeno: Michal G. byl pod č. 10.647/28 dne 24. září 1928 vyzván, aby sňatkové spisy Michala K. a Anny Sz. doplnil. Též dne 23. ledna 1929 a 7. února 1929 byl znovu vyzván, aby spisy náležitě doplnil a předložil. Poněvadž tak neučinil, byl dne 11. října 1929 vyzván, aby uvedeným vyzváním během 15 dnů vyhověl, jinak bude po uplynutí této lhůty proti němu použito donucovacího prostředku ve smyslu shora cit. vl. nař. Poněvadž lhůta tato bezvýsledně uplynula, musel býti jmenovaný ke splnění své povinnosti pořádkovou pokutou přinucen a muselo mu býti pohroženo, že v případě nevyhovění ani tomuto výměru bude proti němu použito přísnějších donucovacích prostředků. — Výměr byl opatřen poučením o odvolacím právu k zem. úřadu v Bratislavě.

Proti tomuto výměru podal Michal G. odvolání, ve kterém namítal jednak, že žádným zákonem není předepsáno, aby duchovní připojoval k sňatkovým zápisnicím doklady, jak prý vysloveno již nss-em, jednak, že i kdyby byl povinen tyto doklady připojovati, mohl by k tomu býti nucen svou vrchností, nikoliv pořádkovou pokutou, neboť i podle nař. č. 8/28 může exekuční úřad jen tam použití pořádkové pokuty, kde závazek něco vykonati nelze vykonati třetí osobou, tedy, kde mimo pokutu není jiného prostředku.

Nař. výměrem potvrdil zemský úřad v Bratislavě odvoláním napadený výměr okresního úřadu v Trebišově z důvodů v něm uvedených a z těchto dalších: Bod 11 nař. č. 27/20 býv. min. pro Slov. ukládá s jedné strany povinnost duchovním předložit nejdéle do 3 dnů jednu zápisnici bezprostřední dohledací vrchnosti (okresnímu úřadu) a s druhé strany